

Arrest

nr. 116 577 van 7 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 augustus 2012 het Rijk binnen en diende de volgende dag een asielaanvraag in. Op 12 juli 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Mongoolse nationaliteit te beschikken, tot de Khalkh-bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Ulaanbaatar. Na uw universitaire studies trad u in 1979 toe tot de Mongoolse gerechtelijke politie. Tot 2005 werkte u als inspecteur economische zaken bij de afdeling criminaliteit van de Mongoolse politie. Daarna werd u hoofd logistiek bij de afdeling criminaliteit voor iedere provincie. Tijdens uw carrière bij de Mongoolse politie klom u op van de graad van sergeant tot luitenant-kolonel.

Op 1 juli 2008 waren er in Ulaanbaatar protesten tegen de uitslag van de parlementaire verkiezingen. De protesten ontaardden in rellen. Demonstranten vielen het gebouw van de communistische partij (Mongoolse Volkspartij) aan en ze vielen ook politieagenten aan. Op de plaats van de betoging werd de noodtoestand afgekondigd. De politie kreeg de opdracht zeer alert op te treden.

U kreeg van uw overste, kolonel B., schriftelijk het bevel om wapens -Makarovs en Kalashnikovs uit te delen aan de politie die tijdens de protesten tussenbeide kwam. Tijdens de rellen kwamen vijf demonstranten om die door de politie zijn doodgeschoten. Dat zou zijn gebeurd met wapens die u hebt geleverd op bevel van kolonel B.. Er werd een proces-verbaal opgemaakt. Op 10 maart 2009 werd u gearresteerd en tot 25 maart 2009 opgesloten in de gevangenis van de provincie Töv. U werd beschuldigd onder artikel 264.2 van de Mongoolse strafwet van machtsoverschrijding in uw functie. Omdat u goed meewerkte aan het onderzoek werd u vrijgelaten. In september 2009 verleende president Elbegdorj gratie aan de politieagenten die betrokken waren bij het overlijden van de vijf demonstranten.

Uw broer werd ontslagen als kolonel bij het leger, of omdat er na de verkiezingen een andere partij aan de macht kwam of omwille van uw problemen.

In 2010 verscheen in Mongolië een boek over criminelen waarin twee keer uw foto zou voorkomen met daarbij één keer uw voornaam. U verklaart dat uw foto daar is in opgenomen om uw eer te besmeuren en vermoedt dat de gerechtelijke diensten of de Mongoolse overheid daarvoor verantwoordelijk zijn.

U kon opnieuw aan de slag bij de politie. U kreeg tussen 2009 en eind 2011 een vijftiental dreig telefoons van familieleden van de omgekomen demonstranten en ze vielen u twee keer aan: één maal op 18 juli 2011 in uw appartementshal en één keer in november 2011. U deed van de bedreigingen telkens aangifte bij de politie.

In november 2011 werd de zaak tegen u echter heropend. Ze moest nu worden onderzocht onder artikel 294.2 van de Mongoolse strafwet of de legerwet. U verklaarde dat dit artikel misbruik van bevoegdheid door een legerambtenaar behelst. In november 2011 nam u omwille van het heropenen van de zaak ontslag bij de Mongoolse politie. U schreef een klachtenbrief naar procureur Tuvhinbayar die antwoordde dat hij niet bevoegd was in deze zaak en dat u zich met uw klacht moest wenden tot de gerechtelijke diensten. Eind maart 2012 kreeg u een oproepingsbrief dat u zich op 30 maart 2012 bij de rechtbank moest melden. Sinds de heropening van de zaak vreest u opnieuw te worden opgepakt en veroordeeld. U ging zich niet melden.

U zocht vijfenveertig dagen rust op het platteland in de provincie Khentii bij een vriend van uw broer. Eind april keerde u terug naar huis. In februari 2012 werden kolonel Bats. en enkele andere collega's opgepakt in deze zaak.

U besloot het land te verlaten. Op 2 augustus verliet u Mongolië per trein en u spoorde naar Moskou, Rusland. Van Moskou reisde u per trein door naar Warschau, Polen waar u op 7 augustus aankwam. U reisde onmiddellijk per auto verder naar België waar u op 8 augustus aankwam. U maakte voor uw reis vanaf Mongolië gebruik van uw persoonlijk paspoort voorzien van een Schengen-visum, geregeld door een smokkelaar en wellicht uitgereikt door de Poolse ambassade van China of van Rusland. De dag van uw aankomst in België vroeg u asiel aan. In het opvangcentrum in België vernam u dat in de zomer van 2012 uw collega's, waaronder majoor-generaal A., werden veroordeeld.

U was in Mongolië ook lid van een politieke beweging die strijdt voor het milieu. U had er geen functie bij.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een gelegaliseerde kopie van uw identiteitskaart, een ongeldig gemaakte originele versie ervan, een vervallen identiteitskaart, een vervallen paspoort, een oproepingsbrief van de rechtbank, een editie van de politiekrant Zonde en Deugd met uw bevorderingsbesluit, diploma's en getuigschriften van de politieacademie, van de politieschool, van bediende bij het ministerie van Binnenlandse Zaken, van de Mongoolse Universiteit, een politiekaart, een werkkaart van het ministerie van defensie, elf foto's, een kopie van een vacature, een boek over Mongoolse criminelen en een postpak.

B. Motivering

Vooreerst blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat het parket, na het aanvankelijk laten vallen van de klachten, de zaak heropende tegen vier hoge politie-

verantwoordelijken en tegen een aantal gewone politieagenten in verband met de dood van vijf demonstranten op 1 juli 2008. De vier hoge politieagenten verschenen voor de rechtbank en werden veroordeeld. Tegen de gewone politieagenten is de zaak nog hangende. De vier hoge politie-verantwoordelijken worden bij naam en rang vermeld en de gewone politieagenten bij naam. Nergens komt u in deze informatie voor. Buiten de er in vermelde vier hoge politieofficieren, die zijn veroordeeld, wordt geen verdere melding gemaakt van hooggeplaatste politieofficieren die in de zaak van het doodschieten van vijf betogers tijdens de demonstraties en rellen van 1 juli 2008 zijn vervolgd. U legt ook geen enkel begin van bewijs neer dat u in deze zaak zou zijn vervolgd. Het enige stuk dat u daarover neerlegt betreft een oproepingsbrief van de rechtbank van Sukhbataar waarin u wordt aangemaand u te melden op 30 maart 2012. Nergens in dit document wordt een reden hiervoor opgegeven. Dit document kan dan ook niet staven dat u zich moest melden voor de door u ingeroepen zaak. Dat u over deze zaak verder geen enkel begin van bewijs kan neerleggen en daar ook niet over beschikt in Mongolië (CGVS p. 9), draagt bij aan de ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Verder bevatten uw verklaringen verscheidene elementen die bijdragen aan de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo kon u niet juist aangeven waar uw zaak stond in de rechtsprocedure. U verklaarde dat, toen u Mongolië verliet, het onderzoek in de laatste fase zat. Gevraagd welke fase het onderzoek al had doorlopen, verklaarde u louter dat **het onderzoek nog bezig was bij de procureur**. Gevraagd of u al **in staat van beschuldiging was gesteld**, antwoordde u **bevestigend**. Dan wijzigde u uw antwoord naar dat **u niet officieel in beschuldiging bent gesteld**. Gevraagd of u **voor deze zaak ooit voor de rechtbank verscheen**, verklaarde u **van niet maar ondertussen misschien wel en dat de zaak al bij de rechtbank was maar dat er nog geen datum was vastgelegd om voor te komen** (CGVS p. 10). Later verklaarde u dan weer dat **u een oproepingsbrief kreeg voor de rechtbank van Sukhbataar in verband met deze zaak**. U kon echter niet aangeven waarvoor u juist werd opgeroepen. U verklaarde dat u dacht dat de zaak voorkwam. Gevraagd hoe de zaak kan voorkomen als u nog niet officieel in staat van beschuldiging werd gesteld, verklaarde u dat het misschien was om u officieel te beschuldigen (CGVS p. 11). U heeft zich ook nooit geïnformeerd waar uw zaak juist stond in de rechtsprocedure, evenmin hebt u zich geïnformeerd of er een opsporingsbericht of arrestatiebevel was uitgevaardigd door u (CGVS pp. 11-12). Ook kon u niet juist aangeven onder werk artikel van welk strafboek u zou worden veroordeeld. U verwees meermaals naar artikel 294.2. Gevraagd of u daarmee artikel 294.2 van de Mongoolse strafwet bedoelde, antwoordde u bevestigend. Gevraagd naar wat dat artikel dan inhoudt verklaarde u dat het over misbruik van bevoegdheid gaat door een legerambtenaar. Ermee geconfronteerd dat u geen legerambtenaar bent, verklaarde u plots dat u veroordeeld moest worden onder de legerwet en dat er in de strafwet ook een legerwet is (CGVS pp. 8, 13-14). Hoe dan ook, artikel 294.2 van de strafwet betreft machtsmisbruik door functionarissen zonder specifiek te verwijzen naar militairen. Uw verklaringen over waar uw zaak staat in de rechtsprocedure zijn te vaag en onsamenhangend om er geloof te kunnen aan hechten. Dat u over de stand van zaken in de rechtsprocedure amper op de hoogte bent en u er zich niet verder naar informeerde, getuigt ook van een groot gebrek aan interesse in uw rechtszaak, wat de ongeloofwaardigheid ervan verder bevestigt. U kon ook maar amper aangeven welke van uw collega's sinds de heropening van de zaak zijn opgepakt en veroordeeld. Aanvankelijk verklaarde u dat er sinds de heropening van de zaak niemand werd opgepakt om vervolgens uw antwoord te wijzigen naar kolonel Bats., voor het overige wist u het niet en u hebt er zich ook nooit over geïnformeerd. Gevraagd naar welke collega's zijn veroordeeld, beperkte uw antwoord zicht tot majoor-generaal A., voor het overige wist u het niet. Of kolonel Bats. werd veroordeeld, wist u ook niet. Tot wat uw collega's zijn veroordeeld wist u evenmin (CGVS pp. 13-14). Dat u ook hierover niet beter op de hoogte bent en u zich hierover niet beter op de hoogte heeft gesteld, getuigt verder van een groot gebrek aan interesse in uw zaak.

Tevens hebt u in Mongolië amper stappen gezet om iets aan uw problemen te doen. U verklaarde dat u een klachtenbrief schreef naar de procureur van de stad, Tuvhinbayar. Hij zou u geantwoord hebben dat hij niet bevoegd was in deze zaak en dat u bij de gerechtelijke diensten een klacht moest indienen. U legt dat antwoord echter niet neer, u verklaarde dat u de brief niet meer hebt (CGVS pp. 8-9). Verdere stappen hebt u in uw zaak in Mongolië niet gezet. Zo hebt u geen advocaat geconsulteerd. U verklaarde daarover dat de Mongoolse overheid zo invloedrijk is dat u nooit een sterke advocaat zou vinden. U hebt dit echter nooit geprobeerd. Dit is onaannemelijk voor een hoge politie-officier wiens collega's in dezelfde zaak zijn gearresteerd en die een eventuele rechtszaak boven het hoofd ging. U hebt evenmin een rechtsbijstandsorganisatie of andere hulporganisatie gecontacteerd om te zien wat u in Mongolië aan uw problemen kon doen (CGVS p. 10). Ook tegen het boek dat uw eer zou proberen te besmeuren hebt u geen stappen ondernomen (CGVS p. 16). Dat u in Mongolië geen van deze verdere stappen hebt gezet, bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven. U verklaarde dat, toen u Mongolië verliet, u werd gezocht en dat u zich over de stand van zaken in uw rechtsprocedure nooit informeerde omdat u bang was om opgepakt te worden en omdat u op de

vlucht was (CGVS p. 11). U hebt Mongolië echter verlaten met uw persoonlijk paspoort en u bood zich daarbij met uw paspoort aan de grenscontrole aan (CGVS p. 6). Op deze manier stelde u zich bloot aan een verhoord risico op arrestatie. (CGVS p. 6). Dergelijk gedrag strookt niet met het gedrag dat redelijkerwijs kan worden verwacht van een persoon die zijn land ontvlucht omwille van een vrees voor vervolging door de autoriteiten.

Het is ook hoogst bevreemdend te noemen dat u zich, indien u sinds de heropening van de zaak in november 2011 bevreesd bent om opnieuw opgepakt en veroordeeld te worden, op 16 februari 2012 met collega's laat fotograferen in de politiekantoren van de dienst waar u het laatst werkte bij een dis ter gelegenheid van het Mongoolse nieuwjaar (CGVS pp. 4, 12, 14-15). Ook dit gedrag strookt niet met het gedrag dat redelijkerwijs kan worden verwacht van een persoon die op de vlucht is voor de autoriteiten van zijn land van herkomst en bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

In het licht van bovenstaande vaststellingen is het ook ongeloofwaardig dat u dreig telefoons kreeg en werd aangevallen door familieleden van omgekomen demonstranten omdat u verantwoordelijk zou zijn voor hun overlijden.

Wat betreft het feit dat u lid was van een politieke beweging die strijdt voor het milieu, zoals u vermeldde in de vragenlijst, merk ik op dat u nergens aanhaalt dat u daardoor problemen zou hebben gekend in Mongolië. U vermeldde daarover ook dat u daarin geen specifieke functie had en u verklaarde voor het CGVS nooit politiek of sociaal actief te zijn geweest (CGVS p. 5).

De documenten die u neerlegde vermogen niet mijn appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers geen van bovenstaande vaststellingen. De gelegaliseerde kopie van uw identiteitskaart, de ongeldig gemaakte originele versie ervan, de vervallen identiteitskaart en het vervallen paspoort vormen een begin van bewijs van uw identiteit en nationaliteit. De diploma's en getuigschriften staven uw studies. De werkkaarten, het bevorderingsbesluit in de politiekantoor en de foto's staven uw werk en graad bij de politie. Deze zaken worden niet betwist. De vacature betreft louter een kopie. Kopieën hebben geen bewijswaarde. Ze kunnen immers gemakkelijk door knip- en plakwerk worden vervalst. Over het boek over Mongoolse criminelen waarin u zou zijn opgenomen om u in diskrediet te brengen, stel ik niet enkel vast dat u daar geen stappen tegen hebt ondernomen maar ook dat u op de foto's niet echt herkenbaar bent, dat bij de foto op pagina 170 waar u zou op staan geen namen staan vermeld en dat bij de foto op pagina 182 wel de voornaam T. voorkomt maar dat de persoon naar wie die verwijst dermate jong is dat niet kan worden vastgesteld dat het uw persoon betreft. U hebt dat boek ook niet vermeld in uw antwoorden in de vragenlijst die u met de hulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken invulde.

Met betrekking tot de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2b (foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst) stel ik vast dat uw situatie hieronder niet valt gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een fotokopie van de reeds op het CGVS neergelegde stukken. Ter terechtzitting legt verzoeker een nota neer met aanvullende stukken inzake de gerechtelijke procedure in Mongolië.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Een eerste en enig middel is afgeleid uit de "schending van artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/1 [sic], 48/2, 48/3, 48/4 §2, 48/5 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet

louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Nopens de status van vluchteling

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 21 novembre 2012, nr. 221.449; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

2.5. De commissaris-generaal betwist noch verzoekers identiteit, noch zijn hoedanigheid van voormalig lid van de gerechtelijke politie, noch de documenten die worden neergelegd om verzoekers identiteit en functie aan te tonen.

2.6. De rellen naar aanleiding van de parlementsverkiezingen op 1 juli 2008 worden evenmin betwist, noch dat deze uit de hand liepen, er vijf doden vielen waarvoor verschillende leden van de politie werden vervolgd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het Mongolische parket, na het aanvankelijk laten vallen van de klachten, de zaak heropende tegen vier hoge politie-verantwoordelijken en tegen een aantal gewone politieagenten. Vier hoge, bij naam en rang genoemde, politieagenten verschenen voor de rechtbank en werden veroordeeld. Tegen de bij naam genoemde gewone politieagenten is de zaak nog hangende. Verzoeker brengt ook thans geen neutrale objectieve informatie aan die dit kan weerleggen terwijl niet kan worden ingezien waarom verzoeker die een hogere functie had niet bij naam bekend zou worden gemaakt. Overigens licht verzoeker ter terechtzitting niet toe waarom een inspecteur economische zaken bij de gerechtelijke politie zou worden ingezet bij de oproerpolitie.

2.7. Verzoeker legt bij het CGVS een oproepingsbrief van de rechtbank van Sukhbataar neer voor 30 maart 2012. Hieruit kan nog de reden, noch de omstandigheid van deze oproeping blijken. Verzoekers verklaringen over zijn beweerde gerechtelijke vervolging zijn evenmin overtuigend. Hij kan geen bijzonderheid over de stand van de procedure geven terwijl van een lid van de gerechtelijke politie kan verwacht worden dat hij minstens weet of hij al dan niet in staat van beschuldiging was gesteld en of er een opsporingsbericht of arrestatiebevel was uitgevaardigd (CGVS pp. 11-12). Verzoeker licht evenmin toe hoe hij onder “*artikel 294.2. van de militaire wetgeving*” kon vervolgd worden wanneer hij niet tot het leger behoort. Verzoeker wijzigt ook aanhoudend zijn verklaringen (wel of niet de militaire wetgeving, wel of niet Mongolische strafwet) om uiteindelijk te verklaren dat het artikel handelde over misbruik van bevoegdheid van een legerambtenaar.

De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De asielzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

2.8. Verzoeker legt ter terechtzitting een “*Bill of particulars*” neer van 28 april 2012, wat vertaald wordt door “aanklacht” en een opsporingsbevel van 4 mei 2012. Verwerende partij stelt ter terechtzitting terecht vast dat verzoeker tijdens het CGVS-gehoor op 13 maart 2013 stelde geen andere documenten te hebben ontvangen, terwijl verzoeker thans documenten voorlegt van voor zijn vertrek uit Mongolië in augustus 2012. Dit tast inderdaad de geloofwaardigheid van de stukken aan te meer nu in stuk 2 duidelijk staat aangegeven waarvoor verzoeker aangeklaagd werd en niet aannemelijk is dat verzoeker als voormalig lid van de gerechtelijke politie, tijdens het onderhoud op het CGVS hierover nog incoherente verklaringen zou afleggen noch dat hij dan zou ontkennen documenten te hebben ontvangen. De toelichting in de nota dat hij de hulp van een andere politieagent nodig had om documenten te verkrijgen, kan niet overtuigen nu niet kan worden ingezien waarom deze documenten geheim zouden zijn. Indien verzoeker zijn land heeft verlaten om te ontsnappen aan een gerechtelijke vervolging dan kon verwacht worden dat hij hierover alle gegevens aanbracht die hem bekend waren voor zijn vertrek en hij zijn zaak opvolgt gezien de eventuele financiële en sociale gevolgen hiervan voor zijn familie. Voorts merkt verwerende partij ter terechtzitting ook nog op dat verzoeker volgens stuk 1 nog steeds tewerkgesteld is bij de politie terwijl verzoeker zelf verklaarde dat hij ontslag genomen had, wat het verzoekschrift bevestigt. Verzoeker kan dit ter terechtzitting niet toelichten, zodat beide stukken ingaan tegen verzoekers op het CGVS afgelegde verklaringen.

2.9. Verzoeker bouwt aldus zijn asielaanvraag op naarmate de loop van de procedure waarbij hij fundamenteel strijdige verklaringen aflegt en documenten neerlegt die zijn vorige verklaringen niet ondersteunen en zelfs ontkrachten of zijn onwetendheden inzake zijn vervolging niet kunnen verschonen. Hoe dan ook er kan met de CGVS niet worden ingezien waarom een dermate publieke gerechtszaak die alle betrokkenen met naam en rang bekend maken, verzoeker niet zou vermelden. Verzoeker toont dan ook niet aan vervolgd te worden naar aanleiding van de gevolgen van de dood van vijf manifestanten.

2.10. Evenmin toont verzoeker aan tussen 2009 en eind 2011 een vijftiental dreig telefoons van familieleden van de omgekomen demonstranten te hebben ontvangen die hem twee keer aanvielen met name op 18 juli 2011 en in november 2011. Immer indien verzoeker aangifte gedaan heeft, dan is dit voor de politie bijzonder ernstig, nu dit een persoonlijke vergelding zou uitmaken voor een taak volbracht binnen een politieopdracht.

2.11. Inzake het boek over Mongoolse criminelen voegt de Raad zich bij het CGVS waar gesteld wordt dat verzoeker hiertegen geen stappen heeft ondernomen, hij evenmin op de foto's herkenbaar is, zijn naam er niet in voorkomt en hij het boek ook niet vermeld had in de vragenlijst. Ten slotte is inderdaad niet aannemelijk dat verzoeker, indien hij vreesde voor zijn arrestatie, toch nog na de beweerde heropening van zijn zaak in november 2011 het Mongoolse nieuwjaarsfeest bijwoont op 16 februari 2012, waarbij hij zich laat fotograferen met collega's in de politiekantoren van de dienst waar hij het laatst werkte (CGVS pp. 4, 12, 14-15). De arrestatie in maart 2012 van zijn voormalige collegae is hierbij irrelevant en bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoeker dan wel meende dat hij ontslag moest nemen.

2.12. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming

2.14. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde

elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.15. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK